

Ponovno rođenje

Smatrate li da je smrt konačni pad zavjese na kraju predstave ili mislite da ima života poslije smrti? Kada je u pitanju ponovno rađanje, ili nastavak života nakon smrti ovog tijela, čini se puno isplativije ostati otvorenog uma, jer što možete izgubiti?

Gašenje svjetala

Moj stari prijatelj koji je u pedesetima i približava mu se smrt od karcinoma četvrtog stupnja, nedavno mi je, na dugoj šetnji obalom rekao da želi znati zasigurno kako smrt nije kraj. On je u to ponekad siguran, ali ponekad mu nadru sumnje i pita se nije li svijest samo nusproizvod kemikalija, kao što je učio u školi i kao što toliko veliki broj ljudi misli. "Još uvijek nisam siguran oko smrti i svega što nas se uči. Volio bih da mogu biti siguran znajući da idemo dalje na neki bolji i korisniji način, ali većinu vremena mi se čini da će se "svjetla ugasiti", bez obzira na sve, jer se mi ionako nećemo sjećati ovog života, znaš ono, kao u analogiji "buđenja iz sna". Ja sam umoran od brige o tome, iako nam Geshe Kelsang uvijek kaže da ne brinemo. "Moj prijatelj VOLI život. On je pun života. On ne želi umrijeti – na pikniku je zakopao pete u pijesak i mahao šakama uzrak u lažnom dječjem ispadu: "Ne želim otići !!! Ne tjeraj me !!!! Napisao mi je u mejlu: "Uh. Umoran sam od smrti. Volio bih da mogu shvatiti smrt, ali stalno mi nekako izmiče." Njegova ljubav prema životu i drugim ljudima je zarazna. Misli koje sam podijelila s njim su da, što god se dogodi, njegova duboka zahvalnost i ljubav za druge će ga dovesti u dobar položaj i, ako se mene pita, uvijek će biti okružen ljudima koje će moći voljeti, to je njegova narav, iako to možda neće biti isti ljudi zbog kojih je toliko zabrinut sada jer misli da ih ostavlja na cjedilu. Ovaj članak je zapravo za njega i druge koji dvoje i nisu sigurni.

Vjerujete li u život poslije smrti?

Velika je vjerojatnost da već, barem povremeno, slutite kako postoji nešto što ide dalje nakon što se naše tijelo raspadne – raznorazne statistike pokazuju kako sveukupno visoki postotak ljudi vjeruje u to. Brojni moji prijatelji koji navodno ne vjeruju u ponovno rođenje su tražili da se molim za njihove voljene kad bi umrli – otkud sad to? Po izvještaju Greeleya i Houta, broj Amerikanaca koji vjeruju u život nakon smrti sveukupno se povećao sa 77 posto 1973. na 82 posto 1998. Veliki broj ljudi vjeruje u raj i pakao, a što su oni ako ne budući život?

Budisti vjeruju da se možemo ponovno roditi u nekim rajskim ili paklenskim područjima, ali da čak ni to nije kraj. Ta su ponovna rođenja prolazna kao i ovo sadašnje i, poput ptice koja leti iz jednog u drugo gnjezdo, mi ćemo i tamo umrijeti i opet se roditi negdje drugdje. Nastavit ćemo se tako nekontrolirano ponovno rađati i umirati sve dok ne uništimo uzroke takvom rađanju, a to su neznanje i okaljani karma, koji skupa projiciraju halucinantne epizode, jednu za drugom.

Više stvari na zemlji i na nebesima...

Ovaj mi je Šeksiprov citat oduvijek bio omiljen:

Horacije: O, dana mi i noći, to je strano!

Hamlet: Stog primite sad to ko dragog stranca. Moj Horacije, ima više stvari na zemlji i na nebesima no što se i sanja u vašoj filozofiji.

Kako možemo objasniti vjerovanje u buduće živote koje se javlja u brojnim različitim kulturama, te živopisna zamišljanja, snove i iskustva budnog stanja o stvarima koje je nemoguće naći u ovom ljudskom svijetu, a koja dijele ljudi diljem svijeta - na primjer, o postojanju duhova ili utvara? To što mi ne možemo sada vidjeti svoje buduće živote ili se sjetiti svojih prošlih života, ne znači da oni ne postoje. Ne znam za vas, ali ja se ne sjećam ni svog rođenja, a prilično sam sigurna da se jesam rodila. Štoviše, sva su mi sjećanja na djetinjstvo slaba. Kao i Horaciju, i nama bi bilo pametnije da budemo otvorena uma i prihvatimo da, koliko god vjerovali da smo racionalni, jednostavno nismo u poziciji da vidimo sve što postoji.

Volim i Voltaireve riječi na ovu temu:

Roditi se dva puta nije ništa više iznenađujuće nego roditi se jednom.

Roditi se jednom nije ništa čudnije nego roditi se puno puta. Umrijeti jednom nije ništa čudnije nego umrijeti puno puta.

Tijelo i um

Shvatimo li jasno prirodu svog uma zasigurno ćemo spoznati da kontinuum našeg uma ne prestaje kad umremo; i tad neće biti osnove za sumnju u postojanje naših budućih života. Spoznamo li postojanje naših budućih života, prirodno će nas zanimati dobrostanje i sreća u tim životima pa ćemo iskoristiti ovaj sadašnji život da se pripremimo na odgovarajući način. To će nas spriječiti da potratimo svoj dragocjeni ljudski život samo na preokupacije ovog jednog života. Stoga je razumijevanje uma od velike pomoći. ([Razumijevanje uma](#) , str. 1-2)

Moj učitelj kaže:

Ponovno se rađamo zato što su tijelo i um različite prirode – naše tijelo je fizičko, dok je definicija uma: Nešto čija priroda je prazno poput prostora, uvijek lišeno oblika, obrisa i boje te čija je funkcija da percipira ili razumije objekte.

Naše tijelo ima rok trajanja. Naš um, kontinuitet svijesti bez oblika, nema početka ni kraja. Zbrojite dva plus dva.

S jednog gledišta, možemo reći kako izgleda kako se rađamo jedno rođenje za drugim, dok je s drugog gledišta, svaki život poput novog sna koji prozlaži iz našeg korijenskog uma, svako tijelo je puka imputacija ili projekcija, ili čak misao (iako uporna) tog uma. Tijelo nema moći da stvori išta samo od sebe. Ono je jedna sasvim druga kategorija, ili dimenzija od uma, i nije ni

približno toliko važno kao um.

Pročitajte više ovdje:

<https://www.bc-kailash.hr/>

<https://www.bc-kailash.hr/single-post/2015/11/29/Ima-li-%C5%BEivota-poslije-smrti>